

nerne skulde finde Sted, thi dertil har Udvalget aldrig givet sin Tilslutning, der har aldrig været foretaget nogen Afstemning derom. Jeg kan endog hævde, at man fra de forskellige Sider i Udvalget var meget reserveret med Hensyn til dette Spørgsmaal. Det fremgaar for øvrigt ogsaa af den Beretning, som foreligger fra Udvalget, og som er udarbejdet af Udvalgets Formand, det ærede Medlem, som i Dag har talt som Ordfører. Thi efter det, som oplystes om det Samraad, som har været mellem Udvalget og Ministeren, fremgaar det med tilstrækkelig Tydelighed, at ogsaa Ministeren har været noget reserveret med Hensyn til Uddelingsreglerne. Han var enig med Udvalget i den Betragtning, at Statstilskuddet burde forhøjes, og der blev fra Udvalgets Side den Gang udtalt Tilfredshed med, at Indenrigsministeren erklærede sig villig til at gaa med til at forhøje Statstilskuddet med $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og det saa meget mere, som Ministeren udtrykte, at det kunde han saa meget hellere gaa med til, som det i sin Tid var stillet Kommunerne i Udsigt, at de skulde have $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Statstilskud, medens det under Forhandlingerne her i Tinget og navnlig i Landstinget blev nedbragt til de $1\frac{1}{2}$ Mill., som Tilskuddet hidtil har udgjort. Men derefter tilraadede Ministeren, at Udvalget skulde indstille sit Arbejde, indtil det Materiale, som var under Udarbejdelse i Indenrigsministeriet, kunde foreligge, thi da først havde man det rette Grundlag for Bedømmelsen af hele dette Forhold. Udvalget tog Hensyn til denne Henstilling, og vi standsede Arbejdet, og Udvalgets Arbejde resulterede kun i den Beretning, jeg tidligere har omtalt. Nu have vi imidlertid hørt af den ærede Indenrigsminister, at dette Materiale allerede findes, det er udarbejdet. Det vil selvfølgelig kunne være i høj Grad vejledende for Udvalgets Arbejde, saaledes at man der faar et langt fyldigere Materiale til Bedømmelse af dette Forhold.

Det, som man ved denne Sags Behandling maa have for Øje, er jo, om der er det rette Forhold til Stede imellem de Udgifter, som Staten afholder i de forskellige Øjemed, til forskellige sociale Spørgsmaal, til Skolevæsen og saa videre, og det Bidrag, der fra Kommunernes Side udredes til samme Formaal. Jeg tror ikke, at det rette Forhold er til Stede i Øjeblikket, og det er jo ikke en Opfattelse, som jeg alene gør gældende, men det er en Anskuelse, som meget stærkt er kommen til Orde gennem Andragender, der have foreligget fra

Købstadforeningen og Sogneraadsforeningen, altsaa de Foreninger, der tælle Medlemmer fra samtlige Kommunalbestyrelser saavel i By som paa Land. De have fremsat akkurat den samme Opfattelse. Man har ment, at Staten i højere Grad burde tage Del i disse Udgifter, end den hidtil har gjort. Efter hvad der foreligger oplyst i „Statistiske Efterretninger“, andrager Statens Udgifter til sociale Formaal 30 pCt., til Undervisningsvæsenet 32 pCt., Justits- og Politivæsenet 39 pCt. og Medicinalvæsenet 34 pCt. Kommunernes Andel i disse Udgifter er altsaa blandt andet paa de sociale Formaalets Omraade mere end dobbelt saa stor som Statens Andel. Det tror jeg er et Forhold, der ikke alene er uheldigt i sin Virkning overfor Kommunerne, men som ogsaa let fører til uheldige Forhold indenfor Kommunerne, hvad jeg ganske kort senere skal omtale.

Men er det saaledes i sin store Helhed taget, at der neppe er det rette Forhold til Stede mellem Statens Andel i disse Udgifter og Kommunernes, bliver Forholdet sikkert meget mere grelt i det Øjeblik, man undersøger Forholdene i de enkelte Kommuner. Den ærede Ordfører (Sandbæk) omtalte meget indgaaende forskellige Forhold vedrørende København. Jeg skal vel vogte mig for at komme ind paa en saa detaljeret Udredning af Forholdet i andre Kommuner, da det naturligvis ikke kan opstilles som noget, der kan danne Grundlaget for vore Betragtninger. En enkelt Kommune kan naturligvis ikke være det, man maa have det gennemsnitlige Resultat at se; men det er rimeligt at berøre Forholdene i enkelte Kommuner for at vise, hvor grelle Forholdene i Virkeligheden mange Steder ere. Jeg kender saaledes en middelstor Købstadkommune, hvor Kommunens Udgifter til de Formaal, jeg nævnedes før, andrage 84—85 pCt. af samtlige paalignede Skatter. Saa stort et Beløb gaar der til de Formaal, jeg før omtalte, og tage vi kun de Spørgsmaal, som berøres af Skattelovene, de Spørgsmaal, som særlig have Interesse ved denne Sags Behandling, viser det sig, at der til Fattigvæsen, Hjelpekasser, Skolevæsen og Alderdomsunderstøttelse gaar 74 pCt. af samtlige Skatter, som opkræves hos Kommunens Skatteydere, og det til Trods for, at Skatteprocenten i den paagældende Kommune er $10\frac{1}{2}$. Jeg tror, at naar man erfarer, hvorledes Forholdet stiller sig — denne Kommune danner sikkert ingen Undtagelse, i Alminde-